

„A jó népiskolai tanító megbecsülhetetlen áldás, a rossz ellenben a legkárhuzatosabb átok” – mondta Szigeti Warga János a Tanítóképző 1855. október 1-jén tartott tanévnyitó beszédében. Élő hithű tudós eleink lelkiismeretes munkájának köszönhetően a kálvinista nevelés szilárd meggyőződésű, erős akaratú, az élő Isten szuverén tekintélye előtt meghajló, tiszta jellemű, igaz embereket adott ennek a világnak. Olyan szakembereket, akik tudásuk legjavát adták a gondjaikra bízottaknak, lépést tartva a szakmai fejlődéssel.

A Tanítóképezde újraindítása önmagában is különleges ajándéka volt Istennek. Az, hogy lehetőséget kaptunk a testvéri Marosvásárhelyi Kántor-Tanítóképző Főiskola mint külhoni tagozat mentorálására, s ezzel Erdélyország számos kis közösségében (is) újra megjelenhetnek a hagyományos értékeket képviselő kántor- tanítók, ez még csodálatosabbá tette küldetésünket.

Gazdag, építő volt valamennyiünk számára az indítás megannyi buktatója, amelyek – az isteni gondviselés révén – egymás után megoldódtak. Ebben a hosszú folyamatban meghatározó szerepe volt Barabás László marosvásárhelyi tagozat-igazgató testvérünknek.

Ma is emlékszem tartalmas beszélgetéseinkre – melyek legtöbbször nem a pszichológia tanításával kapcsolatban folytak – hiszen ezeket rövid szakmai egyeztetést követően lezártuk –, hanem az erdélyi valóság (történelmi gyökereitől napjainkig ívelő) problémáinak megértéséhez vittek bennünket közelebb.

Végtelenül sokat tanultam ezekből. Köszönet érte!

Frutus István Levente